

**REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B**

Broj: Rev 476/2023-3

**U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
R J E Š E N J E**

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Đura Sesse predsjednika vijeća, Goranke Barać – Ručević članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice, mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća, Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća i Mirjane Magud članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja: 1. Igora Poljanca OIB: 33347081150 iz Zagreba, Dugoratska 14 i 2. Damira Čavara, OIB 09066371648, iz Zagreba, V. Nazora 30, zastupanih po punomoćniku Goranu Šverku, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Laser gradnja d.o.o. u stečaju, OIB 60843248602, iz Zagreba, Velikopoljska 9/H, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Julki Bandić iz Osijeka, Ilirska 11, radi isplate, odlučujući o reviziji 1. i 2. tužitelja izjavljenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj GŽ-8775/2013-2 od 23. travnja 2014., kojom je potvrđena presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2124/2009-21 od 17. srpnja 2013., na sjednici održanoj 22. studenoga 2023.,

r i j e š i o j e :

Revizija se odbacuje.

Obrazloženje

1. Presudom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ-8775/2013-2 od 23. travnja 2014. potvrđena je presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu, poslovni broj P-2124/2009-21 od 17. srpnja 2013. kojom je odbijen tužbeni zahtjev na isplatu 45.356,00 Eur sa zatraženim zateznim kamatama i troškovima postupka, te naloženo tužiteljima da tuženiku nadoknade prouzročene parnične troškove u iznosu 66.750,00 kn.

2. Protiv te drugostupanjske presude reviziju su podnijeli 1. i 2. tužitelji (dalje: tužitelji) u smislu odredbe čl. 382. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13 – dalje: ZPP), s prijedlogom da se ista preinači u skladu s navodima revizije ili ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje. Traže i naknadu troškova revizije.

3. Tuženik nije podnio odgovor na reviziju.

4. Revizija nije dopuštena.

5.1. Prema odredbama čl. 382. st. 2. ZPP, u slučajevima u kojima je ne mogu podnijeti prema čl. 382. st. 1. ZPP, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostupanjske presude ako odluka u sporu ovisi o rješenju nekog materijalnopravnog ili postupovnopravnog pitanja važnog za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

5.2. U takvoj reviziji stranka, u smislu čl. 382. st. 3. ZPP, treba, ne samo određeno naznačiti pravno pitanje zbog kojeg ju je podnijela uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava koji se na njega odnose, već je dužna izložiti i razloge zbog kojih smatra da je ono važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu 45.356,00 Eur na ime ostatka kupoprodajne cijene nekretnine prema Ugovoru o kupoprodaji nekretnina od 13. travnja 2007.

7. U reviziji tužitelji postavljaju dva procesno pravna i dva materijalno pravna pitanja koja smatraju važnima za rješenje spora te za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni kao i za razvoj prava kroz sudsku praksu, a koja glase:

1. Je li sud u ovom slučaju, pored nesporne činjenice da su tužitelji izvršili svoju obvezu, a da tuženik svoju obvezu nije izvršio, nepravilno primijenio odredbu čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ 53/91....148/11) kada je ocijenio da bi predložena preinaka tužbe bila svrsishodna za konačno rješenje odnosa među strankama?

2. Je li sud u ovom slučaju, kada su tužitelji u podnesku od 6. 6. 2012. zatražili isplatu preostalog ugovorenog iznosa odnosno „isplatu novčane protuvrijednosti tuženikove obveze“, propuštanjem odlučivanja o pravu tužitelja na isplatu novčane protuvrijednosti tuženikove obveze nepravilno primijenio odredbe iz čl. 2. Zakona o parničnom postupku, koja propisuje da sud odlučuje u granicama zahtjeva koji su postavljeni u postupku?

3. Je li sud u ovom slučaju, tumačenjem da nije bitno kako su stranke u ugovoru nazvale obvezu tuženika („isplata dijela kupoprodajne cijene“, „isplata kompenzacijom“) već da je odlučna prava volja i smisao ugovornih odredaba, bez da u obrazloženju presude navede temeljem čega je zaključio što predstavlja pravu volju ugovornih strana, pogrešno primijenio odredbu iz čl. 319. Zakona o obveznim odnosima i čl. 6. – 10. Zakona o obveznim odnosima, odnosno načela zlorabe prava, načela jednake vrijednosti činidaba, načela zabrane prouzročenja štete, načela dužnosti ispunjenja obveza i ostvarenja prava?

4. Ima li, u slučaju da stranke ugovore isplatu kupoprodajne cijene nekretnine na način da kupac obveže prodavatelju predati u vlasništvo stan koji se obvezuje izgraditi na kupljenoj nekretnini, a kupac ne izvrši svoju obvezu i preda u vlasništvo stan, prodavatelj pravo zahtijevati isplatu kupoprodajne cijene u novcu?

8. Kao razlog prvog postavljenog pitanja tužitelji ističu da o istom nema izraženog shvaćanja revizijskog suda, a da je to pitanje bitno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, dok za drugo pitanje ukazuju na pravno shvaćanje iz odluke ovog suda poslovni broj Rev-476/06. Kao razlog važnosti postavljenih materijalnopравnih pitanja tužitelji navode da je pravno shvaćanje u pobijanoj presudi različito od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci Rev-291/2008 odnosno shvaćanja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci PŽ-5407/06.

9. U konkretnom slučaju nisu ispunjene sve propisane pretpostavke za dopuštenost revizije budući da revidenti nisu naznačili niti jedno pitanje koje bi bilo važno za odluku u konkretnom pravnom odnosu i (ujedno, kumulativno potrebno) za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu. Postavljena pitanja vezana su isključivo na činjenični supstrat u ovom predmetu, a koji se apostrofira u samom pitanju, te revidenti iznose opširne razloge zbog kojih smatra da su nižestupanjski sudovi pogrešno primijenili procesno pa posljedično i materijalno pravo donoseći pobijanu odluku. Međutim, na taj način nije određeno naznačeno pravno pitanje prema odredbi čl. 382. st. 3. ZPP već se eventualno može raditi o postojanju ili nepostojanju koje bitne povrede odredaba parničnog postupka u ovom konkretnom slučaju. Uz to valja navesti da pobijana presuda nije utemeljena na pravnom shvaćanju o pojedinom pitanju različitom od pravnog shvaćanja izraženog od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske ili kojeg drugog drugostupanjskog suda.

10. Dakle, pitanja koja su postavljena prema specifičnim okolnostima utvrđenima u ovom sporu, uz pozivanje na različite odluke revizijskog odnosno drugog drugostupanjskog suda, a koje nisu donesene u podudarnim činjeničnim i pravnim situacijama (budući da se u svakom u reviziji navedenom konkretnom slučaju radi o činjeničnom sklopu različitih odlučnih okolnosti od kojih ovisi ocjena osnovanosti postavljenog tužbenog zahtjeva), ne mogu biti važna pitanja i za ujednačavanje sudske prakse.

11. Pri tome se upućuje i na stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske izneseno u odluci broj: U-III-3859/2012 od 4. studenoga 2014., u kojoj je naglašeno „kako nije prihvatljivo da se izvanrednim pravnim lijekom stranke koriste pokušavajući pred najvišim sudom u zemlji dokazati da su nadležni sudovi u pojedinom konkretnom slučaju pogrešno protumačili ili primijenili pravo, ili povrijedili pravila postupka, ili učinili druge povrede zakona protiv kojih postoje i za koje su namijenjena druga pravna sredstva, ili jednostavno još jednom iskazati svoje nezadovoljstvo pravomoćnim ishodom sudskog postupka, sve pod plaštem brige za osiguranje jedinstvene primjene zakona i ravnopravnosti građana. Ponašanje stranaka u parničnim postupcima mora biti odgovorno, uz strogo poštovanje svrhe i smisla zakonom priznatih pravnih sredstava zaštite.“

12. Zbog iznesenih razloga, a budući da revizijski sud nije ovlašten sam nalaziti ili kreirati materijalnopravno ili postupovnopravno pitanje važno za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, kao što nije ovlašten ni ispitivati (tražiti) kriju li se određena pitanja ili razlozi njihove važnosti moguće u podacima u spisu ili u praksi sudova (obzirom da bi se takvim ekstenzivnim pristupom doveo u situaciju da određuje pitanje i razloge koji moguće i ne bi odgovarali shvaćanju ili težnji revidenata odnosno da time pogoduje jednoj stranci spora), valjalo je reviziju odbaciti na osnovi odredbi čl. 392.b st. 3. ZPP.

Zagreb, 22. studenoga 2023.

Predsjednik vijeća:
Đuro Sessa

Broj zapisa: **9-30861-7e62d**

Kontrolni broj: **0934b-39754-20c74**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Đuro Sessa, O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.